

מסורת הש"ס

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מח.

עין משפט
נר מצוה

קפ א מיי ס"ד מהל' מנשה קרננות הל' טו סמג לאזין קלא:
קפב ב ג מיי ס"ב מהל' גירושין הל' כ סמג עשין כ טוש"ע אה"ע ס' קלד סעיף ה וס' קנד סעיף כא:
קפג ד מיי שס וסמג שס טוש"ע שס ס' קלד סעיף ח:
קפד ה מיי שס טוש"ע שס סעיף ט:

מוסף תוספות

[illegible]

(ח) **אִילִימָא** מהא דתניא יקריב אותו. וא"ת אי מהכא גמר אפילו תלוייהו ויהיב נמי מתנה הוי והיהו דסיקריקין מוכח דאִינה מתנה והיה ר"י רוצה לתרץ דהכא הוי כמו מכר דהא ש"ל כפרה תחת הקרבן וקונה הכפרה ומגיטוי נשים דבעי למיגמר מינייהו הוי נמי כמו מכר שנפטור על ידי כך משאר כסות ועונה אבל אי אפשר לומר כן דל"כ גט מעושה שלא כדין נמי יחא כשר ובהגמרא (גיטין דף פח: וסג) אמר שמואל דפסול ותיקן ר"י דכל דבר שהוא מחוייב לעשות הוי כמו מכר והכא הרי הוא מחוייב להציא קרבן ולקמן נמי מחוייב הוא לגרש את אשתו דמיידי בהנהו שכופין אותם להוציא אבל שלא כדין הוה כמו תלוייהו ויהיב דלא הויא מתנה: **יקריב** אותה ממכר שכושין אותו. לא דמי להא דלמך צ"ל

שור שנגח ארבעה וחמשה (ד"ק 9)
 חייבי חטאות ואשמות אין ממסכנין
 אותן משום דמיון לזכפרה קאחו לא
 צעי משכוני דדוקא חטאות ואשמות
 שצאות על חטא לא צעי משכוני
 שרואה שפאורו חטא ייהיה לו כפרה^א
 אבל הכא נדר או נדבה אינן מכפרים
 והא דקאמר ניחא ליה דמיהוי ליה
 כפרה היינו ממה שזר ששם לא
 ישלם נדרו ועונו ישלם^ב והא דאמר
 בתורת כהנים וזבחים (דף א.) וציומא
 (דף נ.) דעולה מכפרת על חייבי עשה
 הא אמר צפיק דזבחים (דף טז.) דעולה
 דיווין היא ולא מכפרת^ג מקריפא (ט)
 מכפרת מקריבעא לא מכפרת ט:
אלא סברא הוא דאגב אונסיה
 גמר ומקני. וא"ת כיון
 דמסכרין דיעין דלאגב אונסיה גמר
 ומקני אמאי אינטיריך קרא גבי קרבן
 למיכתב דכופין אותו ויזיל דאי לאו
 קרא הוה אמינא לאע"ג דגמר ומקני

כיון דאזינו מתרצה אלף על ידי כפיה פסול הוא לגבי מוצא דזבח
רשעים הוא קמ"ל שהקרנן נראה: **גמ'** מעושה בישראל בשר
בעכו"ם פסול. כפיכל מקיים ובעכו"ם חובטין אותו ואומרים
לו עשה מה שישאלך אומר לך ויש מפרשים דהוי פירושא דרישא
כיצד בעכו"ם פסול **א** חובטין אותו ואומרים לו כו' ואין נראה
דא"כ אדפריך ליה הכא מקיפא ליסיעיה מרישא דקתני ובישראל כשר
לאבא לאונסיה גמר ומקני ותימא **א** דבישראל כשר משום
דמנא לשמוע דברי חכמים דל"כ בעכו"ם נמי אמאי פסול הוא
חובטין אותו לעשות דברי חכמים **ב** ונראה לר"י דהכי קאמר
דבעכו"ם נמי כשר וכגון שאומר לו עשה מה שישאלך **א** אומר
לך וכן מפרש זהלכות גדולות והכי מוכח בתוספתא דקתני
ובעכו"ם חובטין אותו ואומר לו עשה מה שפלוגי אומר לך משמע
דעל פי ר' פלוגי שהוא חכם חובטין אותו וכשר הוא שהוא
אומר להם לחובטיו וכן משמע **ג** בירושלמי דגטין דקאמר
התם רב אמר ישראל שעשה כמעשה עכו"ם כשר בחומר איני
ואני מפרנס תנא ר' חייא עכו"ם שעשו כמעשה ישראל
פסול ואפי' אמר איני ון ואני מפרנס הדא מתני' אמרה כן
ובעכו"ם חובטין אותו ואומר לו עשה מה שישאלך אומר לך
ולא מה שאני אומר לך והא דאמר בגיטין (דף פח:) לפנייה ולא
"ם דלפני עכו"ם היינו כשהעשוי נעשה על פי דייני עכו"ם **א**:
שכופין אותו להוציא דבישראל נמי אי שלא כדון מעשה פסול
מינה אם חולה בעכו"ם ומפקעת ענמה מיד בעלה כדון דבדין
עלא כדון וא"ת להאדא טעמא דמפרש בהמגשר דבעכו"ם פסול
עשוי נינהו תקשה ליה לרב הונא אמאי פסול נמי לאבא
שלא כדון ושלא כדון הוי כמו מתנה כדפרישית לעיל וא"ת
דהא אמר התם דהא דרב משמיא בדותא היא וי"ל דלפי סברת
אמאי פסול ואי לאו דבני עשוי נינהו לא הוה פריך ולא מידי
ד ע"ה אמר רב לא שנו. תימא לרשב"א דמשמע דלא אמר רב
וכיון לאבא לאונסיה גמר ומקני מה לי האי ומה לי האי ועוד
פ"י לא יהיב זוזי ואמאי והא תלוייה ויהיב לא הוי מתנה ותיריך
עבד שטר ושמואל סבר דמחמת אונס עבד שטר אבל אחריות
נכסים: **אמר** רבא הלביתא תלוייהו זובין וזביניה וזביני.
ון כי ההוא מעשה דפרדיסא (לעיל דף מ:) הווי זביני ואם מסר
ני כדפירש הקונטרס **ה** ודוקא מכר אבל מתנה תלוייה ויהיב לא
יבא דמסר מודעה אפי' לא ידעי לאונסיה כתבינן **א** וכן בגיטין
והיבא

יִקְרִיב אֹתוֹ. קָרָא יִמְרָא דְהָא כְּחִיד
לְהַלְמִיכְהָ יִקְרִיבֵנּוּ אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
וְאֹתוֹ. לְהַקְרִיב מִה שְׁעָדָר: עַד שִׁיאֲמַר רוּחָא אֲנִי
עַד דְּלֹאֲמַר מִמּוֹךְ יִסְרִינְ רוּחָא אֲנִי
לְהַקְרִיב. וְהוּא הִדִּין לְזִבְיִי אִם אֲמַר
רוּחָא אֲנִי הוּא זִבְיִי דְגַמְר צִלְּזוּ לְהַקְנוֹת:
וְהִסְדִּיחוּ לִיה כְּפֹרֵם. וְכִי אֲמַר רוּחָא אֲנִי
וְדִא צִלְּזוּ שְׁלֵם קֶאֱמַר: וְכֵן אִסְפֵּה אֹמַר
בְּגִיטִי נָשִׁים. בְּהֵךְ דַּתְּנָן (כְּמוֹת עוֹ):
וְאִלּוּ שְׂכוּפִין אֲחוּזִי לְהוֹיָא מוֹכֵה שְׂחִין
וְיַעֲזֵל פּוֹלִיפּוֹס דְּכוּפִין וּמִכִּין אֲחוּזִי עַד
שִׁיאֲמַר רוּחָא אֲנִי דוֹתְנָא¹ מַדְעֵחוּ מַשְׁמַע:
דְּלֹמָא. תֵּלֵם נִמֵּי כִי אֲמַר רוּחָא אֲנִי
גַמְר צִלְּזוּ לְגַרְשָׁה דְּמִלְּזוֹה קַעֲדִיר
מִמְאֲחֵר שְׁחִיבּוֹרָה חֲכָמִים לְהוֹיָא:
אֲחֵלָּא. רַב הוֹנָא מִסְבָּרָא דִידֵיהָ קֶאֱמַר
דְּמִמּוֹךְ יִסְרוּרִים גַּמְר צִלְּזוּ וּמִקְנֵי הוֹאִיל
וְהוֹאִיכָה תַרְנִי יִסְרוּרִים וּמִתָּן מַעֲוֹת דִּלָּא
מִפְסִיד מִיָּדִי: גַּט הַמַּעֲוָה. שְׂכוּפִין
אֲחוּזִי צִלְּעַל לְהוֹיָא. אִם יִשְׂרָאֵל הוּא
כְּשֶׁר שְׂכָפּוֹרָה יִסְרֵיהָ וּכְנֹז דְּלֹאֲמַר רוּחָא
אֲנִי: צַעֲרוּרִים פְּסוּל וְאִעֵי² דְּלֹאֲמַר
רוּחָא אֲנִי. וְקֹא כִ"ד דְּמַקְשָׁה דְּבִישְׂרָאֵל
כְּשֶׁר מַשּׁוֹס דְּמִלְּזוֹה לְשִׁמּוֹעַ דְּבִישְׂרָאֵל
חֲכָמִים וְצַעֲרוּרִים פְּסוּל כִּיּוֹן דְּלִיכָא
מִלְּזוֹה אֲגַב אֲחוּסְכִי לֹא גַמְר ו³ וּמַקְנָה
וּמוֹגֶרֶשׁ וְקִשְׁיָא לְרַב הוֹנָא דְּכִיּוֹן⁴ דְּלִיכָא
מִלְּזוֹה לֹא מִקְנֵי אֲגַב אֲחוּסְכִי:
צַעֲרוּרִים. אִם אִלּוּ רוּחִים לְכוּפֹר עַל
יָדֵי עֲבוּרִים וְיֹהִיֶה הֵגֶט כְּשֶׁר מִלְּמַלְדִּים
אֲחִינוּ לַעֲבוּרִים שִׁיאֲמָרוּ לוֹ עֲשֵׂה מַה
שִׁישְׂרָאֵל אֹמַר לָךְ דְּהַשְׁתָּא נִמֵּי
מִלְּזוֹה לְשִׁמּוֹעַ דְּבִישְׂרָאֵל חֲכָמִים: הַפֶּס
נִמֵּי נִימָא אֲגַב אֲחוּסְכִי גַמְר וּמוֹגֶרֶשׁ.
דְּהָא לֹא מִפְסִיד מִיָּדִי דּוּמִיָּא דְּזִבְיִי
שְׂמַקְבֵּל דְּמִי שְׂדֵהוּ דְּכִיּוֹן שִׁאֲשֵׁחוּ וְגִנְתָּחוּ
וְצִלְּזוּ אֶת גַּט לֹא תַעֲמֹד אֲחִינוּ וְהָא וְהָ
אִינוּ אֲחֵלָּא לְהַתִּירָא לְאֲחֵרִי⁵ לֹא מִפְסִיד

כלום: אפילו בעצום כשר. לאגב אונסיה גמר וגרש דלא מפסיד מידי כדפרשיה: פסול מדרבנן ואריכה גט אחר ומיהו אם פשטה ידה וקבלה קדושין מאחר אריכה גט מזה ומזה: וסולח עינא ביד ערוס. להחניף לו ולזנות עמו עד שיכריח את צעלה לגרשה: **גימא אגב אונסיה.** דסיקריקון גמר ומקני צעל הבית כיון דיהיב ליה זחי ולא מפסיד מידי דהיינו תליוהו חזין: מודה שמואל דהיכא דיהיב ליה זחי. או הלוקח מהן הסקריקון כשחזר ולקח מבעל הבית דהיב ליה זחי לבעל הבית לאגב דמקבל זחי גמר ומקני דהיינו תליוהו וחזין אבל בלא מעות לא גמר ומקני דהא רב הונא נמי תליוהו חזין קאמר אבל תליוהו ויהיב לא הוי מתנה: ולרב ציבי דמסיים. לעיל [מ:] בזמילתיה דרב נחמן דאמר גולן שהביא רחיה אין ראייתו רחיה ואין מעמדין שדה בידו ואוסף רב ציבי אבל מעות יש לו לגולן שנתן לגולן אלמא ק"ל לרב ציבי דאפי' נתן הגולן לגולן מעות לא קנה דתליוהו חזין לא הוי זכיני והוא הדין להך משנה דסיקריקון דאי נתן הסקריקון או הלוקח ממנו לבעל הבית מעות דמי השדה לא קנה וקשיא לרב הונא: **מימרא הוא.** שהיה אומר משום אחרים ואינה לא משנה ולא ברייתא. ואי הוה אמר לה רב ציבי משמיה דנפשיה הוה ממדך גמרא גברא אגברא קרמיית צנתיא: צשעה

[יִצְמוֹת קוּ.] קְדוּשִׁין ג. ע"ש

(א) יבימות קו] קדושן ע"ש
 ערכין כ"א, (ב) יבימות כ.
 וס"ג, (ג) גיטין פ"ד (ד) [שם]
 (ה) [שם נ"ה], (ו) [שם נ"ה],
 (ז) לגליל [מ], (ח) [גיטין מב:]
 (ט) ודברים כד', (י) י"ל: לרב
 הוא הדיבא ללכא. רש"י.
 (כ) ווע' תוס' ר"ה ו. ד"ה
 יקרבין, (ל) [במוס' דגיטין פ"ד:
 ובעב"ס מיימו
 הדורש למי
 בוספן וע'
 מהר"ס], (מ) ווע' גיטין
 פ"ד: ובעב"ס חובטין,

ורה אור השלב

אם עלה קרבנו מן הבקר
זכר תמים יקריבנו אל פתח
אהל מועד יקריב אתו
לרצנו לפני ה' ויקרא א ג

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

יקריב אותו. אל פתח אהל
מועד יקריב אותו, קרא ימירא
הוא, דהא חמיב ברישיה
יקריבו (ר"ה ו. ובע"ז קדושין
(א. מלמד שכושין אותו.
לקיים דברי נדרו (קדושין ב.).
המעושה. בחוקה (גיטין
(פס.). ותולה עצמה ביד
עבד"ם. שוכרת עובד כוכבים
אנס לקוח בעלה לגרסה וזכא
עליו להפשיץ (נרש).

רבינו גרשום

יקריב אותה. דלגנו אותה. וקאמר
 וזאת תירא אתה וקאמר
 מלמדו רבספין אותה וקריב
 בשערה. וידעא חיל ותרעה
 חיל פרה בקרבנו ויתן
 מתרעה: כספן אותה. ויתן
 לאתן לשפין אותה
 להוציאנו כנוח מן שחי
 ויבעל (פולסרין) כן חס
 אתה. מבר. ואת מוכה חס
 מעזה לשמוע דברי חכמים
 שגזרו כן. ומתרעה. אל
 שגזרו דבי אבר ליתיהו
 ויבין ודיעה ויתן דאב
 ויבין. גמר ומקרי: וכן
 המעשה. ע"ב ד"ר ישראל
 כ"ש: חלה עצמה בעברה
 ח"ס. שזנו עצמה לגרשה.
 והתם גמי ינאמ אבא אוסיש
 גמיה גמיה חלה ומקרי ליה
 גמיה שמואל איה: אמאי
 ויבין. דגמר ומקרי ליה: אמאי
 חסיה למרמי. אמאי אפי'
 קרקק גמיה הוא דיש לו
 דאבא אוסיש גמיה ומקרי.
 ויבין ודיא שי לו קרקק.
 דרב ביבי מימיה איה
 ויבניה ודיא דאיה אל
 משנה לו ברייתא כי אם
 מרמא עלמא:

(א) נראה ד"ל שיאנס את
צעלה לגרשה.